

Bernardín Šmíd

Bežme v závode, ktorý máme pred sebou - (Hebr 12,1-4)

V druhom čítaní sme počuli: „Bratia, obklopení takým oblakom svedkov, zhodme všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva a vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a završiteľa viery.“ Táto myšlienka ma zaujala. Podľa slov sv. Pavla tento svet nie je naším konečným cieľom. Nie sme tu preto, aby sme sa tu usadili. Tento svet, podľa apoštola Jána „leží v moci zla.“ Zabúdame na biblickú zvesť, že sme do tohto sveta boli vyhnaní z raja, že toto miesto je miesto vyhnanstva a tak sa máme na neho pozeráť. Možno nás mylí to, že i to vyhnanstvo je celkom pekné, že sa tu dá existovať. Prví ľudia, ktorí boli z raja vyhnaní, si plne uvedomovali, čo všetko stratili. My sme si tu zvykli, dokonca povieme: „to je naša vlasť“. Apoštol nás napomína a tvrdí, že naša vlasť je v nebesiach. Koľko kresťanov sa hnevá na Boha, keď ich volá do skutočnej vlasti. Je to absurdné, ale obľúbili si toto miesto vyhnanstva natoľko, že nechcú byť vyslobodení. Kristus, apoštol i svätí tvoria ten zástup svedkov, o ktorom hovorí apoštol a ktorý už prešiel zo smrti do skutočného života.

Sv. Pavol nám radí, aby sme zhodili všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva a vytrvalo bežali v závode, ktorý máme pred sebou. Hriech nás opantáva, robí nás neslobodnými. Tak ako sa plavec môže zapliesť do rias, tak sa duša môže na svojej ceste k Bohu zamotať do hriechu. Ide o celkovú zmenu životného štýlu. Správny kresťan praktizuje to najefektívnejšie bojové umenie: Zápas s hriechom a so sebou samým.

O Ježišovi počujeme, že: „On namiesto radosti, ktorá sa mu núkala, vzal na seba kríž, pohrdol potupou a sedí po pravici Božieho trónu.“ Kríž nie je len riešením našej hriechnej minulosti, ale je aj životným štýlom skutočných kresťanov. „Vezmi svoj kríž a nasleduj ma!“ „Zapri sám seba!“ Jedine v sile Kristovho kríža premáhame telo, svet i diabla. V kríži začíname svoj deň. Krížom sa žehnáme ráno, na obed i večer. Krížom značíme a žehnáme svoje telo, aby bolo poslušné Božiemu Duchu. V moci Kristovho Kríža sa dejú zázraky a uzdravenia. V moci Kristovho Kríža sú posadnutí oslobodzovaní od moci Diabla. V moci Kristovho Kríža sú ti v spovedi odpúšťané hriechy. V Kristov kríž si bol pokrstený. V jeho znamení sa deje premenenie na oltári. Ním žehnáme nové kresťanské manželstvo. Kňazstvo to je služba Kristovmu krížu. V moci Kristovho kríža prechádza človek z tohto sveta do večnosti. Svet sa chce vymaniť z Kristovho kríža, ale iná skutočná sloboda, ako sloboda skrže Kristov kríž, neexistuje. Odišť spod Kristovho kríža znamená upadnúť do poroby diabla...

„V boji proti hriechu ste ešte neodporovali až do krvi.“ Apoštol Pavol nás vyzýva k

zápasu s hriechom. Doslova hovorí o možnosti „odporovať hriechu až do krvi“. Táto myšlienka ma zaujala, pretože si uvedomujem, že aj v Božej Cirkvi sa vytráca vedomie, že hriech tu je preto, aby sme ho premáhali a nie preto aby sme s ním koketovali. V knihe Genezis sa Boh takto prihovára Kainovi, ktorý sa chystá zabiť svojho brata Ábela. „Prečo sa hneváš a prečo sa ti zamračila tvár? Či nie je to takto: Ak robíš dobre, môžeš sa vystrieť, ale ak dobre nerobíš, číha hriech pri dverách a sleduje ťa jeho žiadostivosť, a predsa ty ju máš ovládať?“ Tu sa nám naznačuje, že človek je pozvaný premôcť púšťateľa.

Pokúšenie obvyčajne chápeme len ako zlo. Prichádza od zlého, ale v sile Ducha Svätého a seba zaprenia môžeme každé pokúšenie premeniť, doslova urobiť prejavom lásky k Bohu a to tým, že ho premôžeme. Pretože v každom jednom pokúšení je obsiahnutá aj otázka na lásku k Bohu: „Miluješ ma väčšmi ako toto?“ A každé premožené pokúšenie je našou odpoveďou: „Pane, ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem!“ Aj svätý František hovorí, že „každé prekonané pokúšenie je akoby sľubným prsteňom, ktorým sa Pán zasľubuje s dušou svojho služobníka.“

Vždy budeme pokúšaní: napr. u detí je to sladkosť, zmyselnosť u mladých, bohatstvo a kariéra pre ľudí stredného veku, moc a lakomstvo pre starých. Silne budeme pokúšaní v dobe krízy. Ježiš zakúsil, tak ako my, všetky pokúšenia, ale nedal sa, nezhršil. Preto sa pokúšenia nemusíme zľaknúť, ani sa ním nechať zastrážiť. Pokúšenie nie je hriech. Nie je hriech, keď sa nám objaví v mysli. Hriechom sa stane až keď sa ním začneme zaoberať, väčšinou nás zvedie a zhrešíme. Nie je teda dôvodom k strachu – odožeňme ho a choďme ďalej, ale nie je ani dôvodom na ospravedlňovanie sa z hriechu. Výhovorka typu „nemôžem za to, zvädzalo ma to...“ neobstojí. Pred Bohom sa takto hájila už Eva (...had ma ponúkol a ja som jedla... Gn 3,13) a Boh to neprijal.

My totiž nie sme povinní zhrešiť. Nemôžeme zabrániť, aby nám nad hlavou lietali vtáci, nemusíme im však dovoliť, aby si v našich vlasoch urobili hniezdo. Sme zodpovední za to čo urobíme. Apoštol Jakub (1,14-15) píše, že každý kto je v pokúšení, je zvädzaný vlastnou žiadostivosťou, ktorá ak je jej vyhovené, počne a porodí hriech. Satan zavola do našej padlej prirodzenosti a žiadosti v nás sa rozozvučia. Že sa v nás objavia rôzne prirodzené túžby, to ešte nemusí byť zlé. Naše fyzické potreby a túžby sú dobré, krásne a majú byť naplnené, na to ich totiž Boh stvoril. Ale to sa deje vtedy, keď ich používame a usmerňujeme podľa správneho a krásneho cieľa, ktorý im dal Stvoriteľ. Vtedy môžeme skrže ne nádherny vychutnať život. Ak však začnú ony na popud zlého ovládať nás, stanú sa z nich zlé žiadosti, ktoré nás ničia. Ide teda o to, či oni ovládajú nás, alebo my ich.

Nanebovzatie Panny Márie

Všetko nech chváli meno Pánovo, čo Jeho menom bolo stvorené, čo na večité vky postavil, určil mu beh i medze!

Na zemi chváľte Hospodina, obludy morské a všetky priehlbiny! Kamene, oheň, hmly a sneh, víchor, čo plní Jeho prikazy.

Vrchy a pahorky všetky, ovocné stromy a vysoké cédre a divá zver a všetok dobytok, plazy a vtáctvo pernaté. Kráľovia zeme a národy všetky, kniežatá, sudcovia zemskí, mládenci taktiež s pannami, mládež i starci spolu. Vy chváľte meno Hospodinovo, chváľte Ho, jediného, veď Jeho veleba je nad nebom i nad zemou.

On vyzdvihol roh svojho ľudu. Chvála buď Jeho pobožným a ľudu, ktorý Mu je blízky, buď chvála Izraelu! Buď pochválený Pán!

Spievajte Pánovi pieseň novú! Chválospevy pobožných Mu v zhromaždení znej!

Hľa ozdravel si, už nehreš

(Jn 5,1-16)

Ježiš vystupoval do Jeruzalema. Bol tam aj istý človek, chorý už tridsaťosem rokov „Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do rybníka...Vstaň, vezmi si lôžko a choď ...Hľa, ozdravel si, už nehreš.“

Ježišovi sa akoby zapáčilo ísť sa pozrieť do Jeruzalema. Tu boli skoncentrované dejiny spásy, ich minulosť i budúcnosť. Ježiš tu na všetko pozeral očami svojho Otca, všade videl stopy jeho starostlivosti, milosrdenstva i bolesti a sklamaní z odmietnutia, až im „napokon poslal svojho Syna...“ Tak sa správal hneď od vstupu do Svätého mesta. Ako ten, ktorý je „viac, než sobota“, ktorý prišiel naplniť zákon podľa ducha. S beznádejne ochrnutým ho nespojil len ľudský súcit. Išlo mu aj o uzdravenie jeho duše, aby odteraz žil nielen na vlastných nohách, ale aj s otvoreným srdcom. Ani Ježiš sa za konanie dobra nestretal len s vďakou. Ježišova dobročinná aktivita aktivizovala aj krvilačnú nenávisť. Život a smrť, večný kontrast a boj. No aj prenasledovanie hnalo Ježiša stále dopredu. Neprovokoval, vyhýbal sa konfrontáciám, ale keď doľahli, nedal sa nimi odradiť. Pokojné konanie dobra aj uprostred intríg a zloby býva vyjadrením lásky i viery a je uistením, že kráčame správne.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie:

Túto slávnosť budeme prežívať v pondelok 15. augusta. Je to prikázaný sviatok. Svätú omšu budeme sláviť o 18:00 hodine.

Vo sv. omši môžem požehnať byliny a kvety.

Slávnosť sv. Štefana Uhorského:

V utorok 16.8. je spomienka sv. Štefana Uhorského. V Štefanovej slávia titul kostola. U nás v utorok nebudeme sláviť sv.omšu.

Fatalizmus a škrupulóznosť

V hľadaní a interpretovaní Božej vôle existujú dve veľké úskalí, každé na opačnej strane spektra. Niektorí žijú v pokušení fatalizmu, keď si hovoria: Pán Boh má predsa stále všetko v rukách, robí si, čo chce, tak čo ja môžem robiť? Áno, buď vôľa tvoja... veď mi ani nič iné nezostáva, keď on je všemohúci... Ale miesto toho, aby spolupracoval s Božou milosťou, uchýli sa k nečinnosti, pretože Pán Boh si predsa aj tak robí, čo chce. Príde duch rezignácie, ktorý človeka úplne ochromí. Príklad takéhoto postoja nám ukazuje evanjeliové podobenstvo o mužovi, ktorý zakopal svoj talent (peniaz, pozn. prekl.) a nič s ním nepodnikal (porov. Mt 25, 25), pretože si vlastne Pána Boha predstavoval ako nespravodlivého manipulátora.

Iným ľuďom zase hrozí škrupulóznosť. Zo strachu, aby sa neminuli s Božou vôľou, úzkostne hľadajú vo všetkom znamenia a boja sa urobiť krôčik bez toho, aby si vyžiadali znamenie od Boha. Najradšej by sa Boha pýtali každú minútu vešteckým kyvadielkom, aby neurobili chybu. Stojí za tým karikatúra pedantného a totalitného Boha, ktorý trestá aj najmenšiu odchýlku od svojej vôle. A pritom jeho vôľou je, aby sme sa s ním vo vnútornej slobode stretávali, delili a spoločne o všetkom rozhodovali.

Vojtěch Kodet O.Cam., THD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 20. týždni Cezročného obdobia - (C)

15.VIII. pondelok – Nanebovzatie Panny Márie- Slávnosť - prik.sviatok

18:00 Za farníkov

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

16.VIII. utorok

17:00 Svätá omša v Štefanovej

17.VIII. streda

18:00 Za ě Jozefínu Ritterovú (1. výročie)

18.VIII. štvrtok

18:00 Za ě rodičov a manžela Antona

19.VIII. piatok

18:00 Za ě Lýdiu Bednárikovú a rodičov

20.VIII. sobota

08:00 Za Božie požehnanie a zdravie pre Štefana

Upratovanie kostola: 52 - 75

21.VIII. Dvadsiataprva nedel'a Cezročného obdobia- C

08:00 Za ě Jána Pojezdála, rodičov a súrodencov

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

15.VIII. pondelok Nanebovzatie Panny Márie –Slávnosť-prikázaný sviatok

16.VIII. utorok Sv. Štefan Uhorský – Esp

17.VIII. streda Sv. Hyacint, kňaz

18.VIII. štvrtok Sv. Helena, Bl.Leonard, opát

19.VIII. piatok Sv. Ján Eudes, kňaz –Esp

20.VIII. sobota Sv. Bernard, opát a učiteľ Cirkvi–Sp

Máriina bolesť z Ježišovej neprítomnosti

Keď ho zazreli, strpli od údivu a matka mu povedala: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali“ (Lk 2, 48).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, že srdce Matky lásky bolo zranené Božou láskou; bolo zranené láskou k jej milovanému Ježišovi.

Všimni si, že počas svojho života už nikdy nevyslovila podobnú výčitku, plnú lásky a zároveň bolesti, akú vyriekla pri tejto príležitosti. Oslovuje Ježiša nežným menom syn môj a vysvetľuje mu, ako veľmi ju bolela jeho neprítomnosť. Nehovorí však iba o svojej bolesti, ale aj o trápení svätého Jozefa. A aby pohla Ježiša k súcitu, dodáva, že ho hľadali s bolesťou.

Nádherná duša, ktorá máš srdce zranené svätou láskou, ako veľmi sa tvojmu milovanému Ježišovi páči tvoj nežný nárek!

A čo ty? Čo robíš, keď sa ti Boh skrýva? Vyžaluješ mu svoju bolesť v podobnom náreku lásky? Koľko ráz ho tvoje srdce stratilo, ale ty si ho nehľadala, nepokorila si sa a nevyžialila si sa mu slovami lásky, pretože si ho málo milovala.

Ježišu, život môjho srdca, bez teba som chorá, slepá a plná temnoty, pretože iba ty si slnkom môjho srdca.

Duša moja, bež ku svojej nádhernej Matke a ona ťa naučí, kde máš hľadať Ježiša. Uč sa hľadať Boha s vrúcnou túžbou, vzdychmi lásky, dojemným nárekom a opravdivou dôverou. Chod' do chrámu, k svätému oltáru a tam ho nájdeš zatvoreného vo svätostánku, kde sa ukryl z lásky k tebe. Tam na teba čaká a chce sa ti dať nájsť.

II. Rozjímaj o tom, že Máriino srdce patrilo iba Ježišovi a že na tomto svete nemala inú útechu ako najčistejšiu Božiu lásku. Keď premýšľala, jej myšlienky boli iba o Bohu, pre Boha a v Bohu. Jej srdce sa radovalo iba v jeho láske. Keď hovorila, jej slová boli v súlade s Božou láskou a všetky jej skutky boli službou jej Milovanému. Jej dych bol ako šíp lásky, ktorý prenikal do nebies. A modlila sa za nás - za deti milosti.

A aké sú tvoje skutky? Patria tvoje myšlienky Bohu, sú preňho a v ňom? Moje biedne srdce, stratilo si veľa času egoistickým premýšľaním o sebe! Celé dni, ba mesiace sa venuješ nezmyselným výmyslom a zaoberáš sa myšlienkami a preludmi, ktoré ti vnuká diabol, aby zaslepil tvoju myseľ. Takto sa stále točíš okolo seba a nehľadáš Ježiša s láskou a vrúcnou túžbou. A toto všetko spôsobuje, že tvoje srdce je chladné, chudobné a zatemené. Rozhodni sa konečne zanechať to, čo ťa brzdí, čo ti nedovoľuje napredovať na ceste dokonalosti. Začni hľadať svojho Ženicha, svojho Boha a Pána, ktorý jediný ťa môže potešiť. Počúvaj Boha, ktorý sa skrýva v tvojom srdci, a nebude ti chýbať jeho láskavá prítomnosť.

Ó, hlúpučké srdce, kde sa túlaš? Na čo myslíš? Čo robíš? Ak nehľadáš Ježiša, budeš stále utrápené. Zriekni sa minulosti a začni nový život v opravdivej, čistej láske

Keď sa Haydna opýtali, prečo sú jeho omše také radostné, odpovedal: „Keď myslím na Pána Boha, veľmi sa rozveselím. A keď chodím po izbe sem a tam a modlím sa ruženec, prichádzajú mi na um najkrajšie melódie.“

Niž horšie sa mu nemohlo stať. Osud ho zasiahol na jeho najcitlivejšom mieste. Beethoven mal dvadsaťšesť rokov, keď zbadal, že stráca sluch.

Svoju nedoslýchavosť dlho tajil. Dokonca aj naďalej vystupoval ako pianista na koncertoch. Vo veku päťdesiat rokov bol už celkom hluchý. So svojimi návštevníkmi sa dorozumieval iba pomocou „konverzačných zošitov“.

V tomto stave zložil svoju nesmrteľnú Deviatu symfóniu. V nej strhujúco vyjadril zápas s nezmeniteľným osudom, ktorému nemožno uniknúť, ktorému treba čeliť.

Je to do hudby pretavená pevná vôľa: „Chytím osud za pačesy, nesmie ma celkom položiť!“ Ba ešte viac, je to víťazstvo nad krutým osudom. Z Beethovenových poznámok sa dozvedáme, čo cítil, keď si uvedomoval hlavný motív symfónie: „Áno, to je ono. Už to mám! Radosť.“

A tak sa nad zúrivým zápasom s temným, k zúfalstvu privádzajúcim utrpením vznáša triumfálne jasanie: Radosť, radosť. Bratstvo víťazí nad všetkou osamelosťou, do ktorej utrpenie človeka sputnáva: „Objímam vás, milióny!“ Pretože - a to je príčina všetkej dôvery:

„Bratia, tam nad oblohou prebýva dobrý Otec.“

Z akej nevýslovne stiesnenej duše vychádza Beethovenova hudba, otrasne naznačujú jeho vlastné slová: „...trpím nevyliciteľným stavom, ktorý nerozumní lekári ešte zhoršili. Z roka na rok ma klamali nádejou na vyliečenie toho, čo je nevyliciteľné. So svojím ohnivým, živým temperamentom som nútený stráviť svoj život osamelo. Keď som sa chcel ponad všetko povzniesť, smutná skúsenosť s mojím zlým sluchom ma zrazila späť, a predsa som sa ešte neodvážil ľuďom povedať: Hovorte hlasnejšie, kričte, lebo som hluchý. Mohol by som hovoriť o slabosti zmyslu, ktorý by som práve ja mal mať dokonalejší ako ostatní, zmyslu, ktorý som kedysi mal dokonalejší ako iní skladatelia?! Nie, nie som toho schopný. Preto prepáčte, keď ma uvidíte ustupovať do úzadia práve tam, kde by som sa najradšej zamiešal medzi vás... Musím žiť ako vyhnanec. Keď sa blížim k ľuďom, prepadne ma hrôza, lebo sa bojím, že sa vystavím nebezpečenstvu, že spoznajú moje rozpoloženie.“

Umenie nás vie potešiť, najmä hudba. Ale iba málokteré umelecké diela nám ako Beethovenove kompozície, najmä jeho Deviatu symfóniu, dokazujú, ako človek - namiesto aby ho úder osudu zdrvili - vystupuje na žiarivé vrcholy ľudstva.

Na Božiu milosť sa musíme spoliehať tak bezpodmienečne, akoby všetky ľudské prostriedky nič nez mohli, no zároveň musíme všetky tie prostriedky používať tak rozhodne a účinne, akoby úspech závisel iba od nich.

Sv. Ignác z Loyoly

Prírodné umelecké výtvy

Pri vychádzke do lesných zátiší máme vždy čo obdivovať, a to tak v časovom intervale roka, ako aj dňa. Ak má človek vo svojom vnútri aspoň trochu umelecké cítenie, nájde v prírodných výtvo- roch mnoho všako- vakých rozprávko- vých postáv, alebo zaujímavých geometrických obrazcov. Asimilačné orgány stromov a kríkov, v ktorých sa vyvíjajú larvy hmyzu, majú fascinujúcu dekoráciu, ktorá mi doslova vyráža dych.

Malé larvičky mínajú listy a vytvárajú v nich najrozličnejšie obrazce, akoby boli vytvorené nejakým umelcom s akademickým vzdelaním. Priznám sa, často sa nechávam uniesť neobyčajnou krásou ornamentov na listoch od talentovaných umeleckých mínerov. Pri obdivovaní tohto zvláštneho umenia si pripadám, akoby som navštívil nejakú svetoznámu galériu, v ktorej vystavujú svoje najlepšie umelecké výtvy svetoznámi umelci.

Pri ukladaní dreva v drevárni ma vždy fascinovali rezbárske výtvy lariev chrobákov a píloviiek v trieskach. Boli to priam umelecké diela, ktoré zanechali po svojej rezbárskej činnosti tieto stvorenia. „Poniety“ s požerkami týchto miniatúrnych rezbárov s mimoriadnymi umeleckými vlohami som si odkladal ako vzorky a chcel som ich vystaviť na obdiv v kuchyni. Rodičia však boli proti tomuto môjmu bláznivému nápadu a nechceli o výstave „poniet“ opracovaných drobnými rezbármi ani počuť. A tak som si tieto „umelecké výtvy“ skladoval na pôjde, kde ich však po čase larvy načisto znehodnotili a premenili na piliny, a tak úplne stratili svoju umeleckú hodnotu.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

„Je výborné, keď často prosíš Ducha Svätého, aby prišiel. Nuž ale, keď on už prišiel, už je prítomný. Možno si ty ešte celkom neprišiel...“

„Nechce sa ti? Hľa, základ tréningu! Pokračuj a chci, čo sa ti tak veľmi nechce. Diktát pohodlnosti vytesni slobodou pre lásku.“

„Pod Horou Premenenia mi raz ponúkli ísť hore taxíkom, iba za dolár! Neľutujem, že som odmietol. Pohodlie a vnútorná premena si nerozumejú.“

Mons. Jozef Haľko, biskup

Čas ticha

Martin Buber v jednej zo svojich poviedok uvádza múdreho rabína, ktorý nechcel strácať čas, a preto spával posediačky. Medzi prstami mal horiacu sviecu, ktorá ho mala zobudiť, len čo sa plameň dotkol jeho ruky. Raz ho našiel takto spať jeho priateľ. Zhasol mu sviečku a rabín tuho spal a spal až do nasledujúceho rána. Ráno bol svieži ako nikdy predtým, preto vôbec neľutoval - podľa neho - takto premárnený čas. Aj v synagóge spoločenstvo modliacich sa židov pobadalo, že sa s ich rabínom niečo stalo. Neskôr rabín ďakoval za túto skúsenosť a povedal, že iba teraz skúsil, ako možno Bohu slúžiť aj spánkom a oddychom.

Je čas prázdnin a dovolení. Aj keď formy oddychu a relaxácie chápe každý ináč, predsa všetci túžime zbaviť sa stereotypu. A tak mi napadá, či by sme sa opäť nemohli vrátiť k starému a predsa veľmi osvedčenému spôsobu odpočinku, nech sme kdekoľvek: ponoriť sa do ticha. Chápem, že takéto odporúčanie protirečí všetkému, čím dnes žijeme. A predsa pozvanie do ticha má dnes, azda viac ako inokedy, veľkú aktuálnosť. Nielen preto, že žijeme v neustálom hluku, ale hlavne preto, že len keď stícheme, môžeme pravdivejšie spoznať seba a novým spôsobom aj iných. Naozaj, kto sa odváži zanechať hluk a krik každodenného života a odváži sa na dobrodružstvo nájsť seba samého, dostáva veľkú šancu - získať znovu svoj život v pravom svetle. Iste, pri tejto neľahkej činnosti objavíme, že mnohé v našom živote je nedokonalé, nedokončené, či menej dobré, ale to je tiež cesta k pravde. O to viac, že týmto spôsobom sa dostávame na tú najlepšiu cestu, ako sa stretnúť s Bohom, a to aj cez tiché nazeranie na svet a jeho krásu. Z dejín spásy je totiž známe, že Boh sa nevnučuje, preto volí cestu nepatrných, malých a tichých. Skúsenosť mnohých to môže len potvrdiť.

Filozof Søren Kierkegaard o tejto skutočnosti hovorí: „Keď sa moja modlitba stávala čoraz zbožnejšou a vnútornejšou, mal som pri nej menej a menej čo povedať. Nakoniec som úplne stíchol. Stal som sa poslucháčom. Najskôr som myslel, že modliť sa znamená hovoriť. Ale naučil som sa, že modliť sa znamená aj počúvať. Tak je to: modliť sa neznamená počúvať svoje prosby, modliť sa znamená stíchnuť, byť tichý a čakať, kým človek začuje Boha.“

Filozof z vlastnej skúsenosti ozrejmuje, a mnohí by sme to mohli potvrdiť, aké uzdravujúce a obohacujúce pôsobenie vychádza z ticha.

Keď v čase masového turizmu hľadáme oddych a usilujeme sa zbaviť dýchavičného tempa, ktoré sa na nás počas roka nalepilo, mohli by sme si znova uvedomiť hodnotu ticha a ponoriť sa do jeho uzdravujúcej sily.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku